

ตอนจบแสนสนุกไม่ได้ชื่อผู้จริงเสมอไป

A CURSE FOR TRUE LOVE

คำสาปแห่งรักแท้

#1 New York Times Bestseller

STEPHANIE
GARBER

พลอย ไขว้สวี่ แปล

สำหรับใครก็ตาม
ที่เคยคาดหวังในโอกาสครั้งที่สอง

อิวานเจลิน

อิวานเจลิน พ็อกซ์เข้ามาตลอดว่าวันหนึ่งเธอจะได้อยู่ในเทพนิยาย ตอนยังเด็ก ทุกครั้งที่มิลินค้าแปลกมาส่งที่ร้านของพ่อ อิวานเจลินจะรีบปรีไปהל้งเหล่านั่นทันที เธอจะตรวจสอบข้าวของทุกชิ้นในนั้นและถามตัวเองว่า *นี่ใช่ใหมะ* นี่คือนี่สิ่งที่จะพาเธอเข้าไปในโลกแห่งเรื่องเล่ามหัศจรรย์ใช่ไหม

ครั้งหนึ่งมีลึงไปใหญ่ที่มีเพียงลูกบิดประตูดูอยู่ในนั้น ลูกบิดนี้เป็นสีเขียวประดับอัญมณีงดงามและเปล่งประกายท่ามกลางแสงไฟเหมือนมีเวทมนตร์ อิวานเจลินมั่นใจว่าหากเธอเอามันไปติดไว้กับประตูถูกบาน เธอก็น่าจะเปิดไปพบโลกใหม่แล้วเทพนิยายของเธอก็จะเริ่มต้นขึ้น

น่าเศร้าที่ลูกบิดประตูดำนั้นไม่เคยช่วยให้เธอเปิดไปเจออะไรที่พิเศษมหัศจรรย์เลย แต่อิวานเจลินก็ไม่เคยล้มเลิกความหวังว่าสักวันเธอจะพบว่าตัวเองไปปรากฏอยู่ในดินแดนอื่น

ความหวัง ความฝัน และความเชื่อมั่นในเวทมนตร์เป็นเหมือนลมหายใจสำหรับอิวานเจลินมาตลอด แต่แล้วอยู่ๆ การหายใจกลับกลายเป็นเรื่องยากเย็นขึ้นมา เมื่อเธอพบว่าตัวเองมาอยู่ในดินแดนอื่นอย่างแท้จริง ติดอยู่ในอ้อมแขน

ของชายหนุ่มรูปงามผู้บอกว่าเขาเป็นพระสวามีของเธอ

พระสวามี คำนี้ทำให้เธอรู้สึกหัวหมุน เป็นไปได้อย่างไร อย่างไร อย่างไร เธอรู้สึกมีเงินจนไม่อาจถามอะไรได้มากกว่านี้ อันที่จริงเธอพูดอะไรออกไปไม่ได้เลยด้วยซ้ำ

หากไม่ใช่เพราะอีกฝ่ายโอบประคองเธอไว้ อิวานเจลินคงอาจทรุดลงไปกองกับพื้น เพราะมีสิ่งที่ต้องรับรู้มากเกินไป และมีสิ่งที่เธอสูญเสียมากเกินไปด้วย

หนึ่งในเรื่องสุดท้ายที่เธอจำได้คือเธอนั่งอยู่กับพ่อตอนท่านเสียชีวิตที่บ้าน แต่กระทั้งความทรงจำช่วงนั้นก็ยิ่งเว้าแหว่งไม่ชัดเจน ราวกับความตายของพ่อเป็นส่วนหนึ่งของภาพวาดสีจาง เพียงแต่มันไม่ได้ชัดเจนเพียงอย่างเดียว แต่บางส่วนของโดมฉีกกระชากขาดผิงไปอย่างไร้ความปราณีด้วย เธอจำไม่ได้ชัดเจนเกี่ยวกับช่วงเวลาหลายเดือนก่อนพ่อจะจากไป หรืออะไรก็ตามที่เกิดขึ้นหลังจากนั้น เธอจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าพ่อเป็นไขจนเสียชีวิตได้อย่างไร

ทั้งหมดที่เธอรู้คือพ่อจากไปแล้วเช่นเดียวกับแม่ แคมเหตุการณ์นี้ก็เกิดขึ้นมาพักใหญ่แล้วด้วย

“ฉันรู้ว่าเรื่องนี้ต้องเลวร้ายแน่ ฉันคิดว่าเธอคงรู้สึกเดียวดาย แต่เธอไม่ได้อยู่เพียงลำพังนะอิวานเจลิน” คนแปลกหน้าที่บอกว่าตัวเองเป็นพระสวามีของเธอ กอดเธอแน่นขึ้น

เขาตัวสูง เป็นความสูงในแบบที่ทำให้อิวานเจลินรู้สึกตัวเล็กลงขณะเขา กอดเธอไว้แนบชิด แนบชิดจนเธอรู้สึกได้ว่าเขาก็ตัวสั้นเช่นกัน เธอเข้าใจว่าเขาคงไม่ได้หวาดกลัวมากเท่าเธอ แต่ก็ชัดเจนว่าเขาไม่ได้รู้สึกมั่นใจเหมือนที่แสดงออก “เธอยังมีฉัน และไม่มีอะไรที่ฉันทำให้เธอไม่ได้”

“แต่ฉันจำคุณไม่ได้” เธอพูดพลางรู้สึกลึกลับอยู่บ้างที่จะผละออกห่าง แต่ทั้งหมดนี้มันมากเกินไปจนจะรับไหว ความรู้สึกถาโถมเข้ามามากมาย และเขาก็ทำให้เธอรู้สึกเช่นเดียวกัน

รอยเส้นลึกลับก่อตัวตรงหว่างคิ้วของชายแปลกหน้าตอนเธอผละออก แต่เขา

ก็ยังตอบอย่างอดทน เสียงทุ้มต่ำและปลอบประโลมเมื่อพูดว่า “ฉันชื่อพอลลโอะคาเดียน”

อิวานเจลินรอคอยให้ความทรงจำระเบิดขึ้นมาหรือแม้แต่แปลงประกายเล็กน้อยก็ยังดี เธอต้องการบางอย่างที่คุ้นเคย บางอย่างให้ยึดเหนี่ยวเพื่อจะได้ไม่ล้มทรุดลงไปกองกับพื้นอีกครั้ง แถมพอลลโอยังมองเธอรากับเขาอยากเป็นหลักยึดให้เธอ ไม่เคยมีใครมองเธออย่างแน่วแน่นเช่นนี้มาก่อน

เขาทำให้เธอนึกถึงพระเอกในเทพนิยาย ไหล่กว้างและกรามได้รูปแข็งแรง ดวงตาสีเข้มเย้ายวนใจ เสื้อผ้าที่บ่งบอกถึงความมั่งคั่ง ชวนให้นึกถึงภาพหีบสมบัติกับปราสาท เขาสวมเสื้อโค้ตสีแดงเข้มคอเสื้อสูงที่มีลายปักสีทองเข้มปกคลุมบริเวณข้อมือกับไหล่ ด้านในสวมเสื้อเข้ารูป อย่างน้อยเธอก็คิดว่ามันเรียกแบบนี้ผู้ชายที่ดินแดนบ้านเกิดของเธอในวาเลนดาแต่งกายแตกต่างออกไป

แต่ก็ชัดเจนว่าเธอไม่ได้อยู่ที่วาเลนดาแล้ว ความคิดนี้ทำให้อิวานเจลินตื่นตระหนกขึ้นมาอีกระลอก จนถ้อยคำพรรั้งรวดเร็ว

“ฉันมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไรคะ เราเจอกันได้อย่างไร ทำไมฉันจำคุณไม่ได้” เธอถาม

“ความทรงจำของเธอถูกขโมยไปโดยใครบางคนที่ยพยายามพรากเราจากกัน” บางอย่างวูบวาบในดวงตาสีน้ำตาลของพอลลโอะ แม้เธอบอกไม่ถูกว่ามันคือความโกรธหรือความเจ็บปวดก็ตาม

อิวานเจลินหวังว่าเธอจะจดจำเขาได้ แต่ยิ่งพยายามก็ยิ่งรู้สึกแย่ เธอปวดศีรษะและรู้สึกวูบโหวงในอก รวากับสูญเสียอย่างอื่นนอกเหนือจากความทรงจำ ครู่หนึ่งที่ความรวดเร็วช่างลึกลับและรุนแรงมากจนเธอต้องกุมหัวใจเอาไว้ กังคาตหวังว่าอาจเจอหะวะตรงนั้น แต่กลับไม่มีบาดแผลใด หัวใจของเธอยังอยู่ดี เธอยังคงรู้สึกว่ามันเต้นอยู่ กระนั้นก็มีช่วงเวลาใจหวิวครู่หนึ่งที่อิวานเจลินคิดว่ามันไม่จะเป็นอย่างนั้น หัวใจของเธอน่าจะแตกสลายไปแล้วเหมือนที่เธอรู้สึก

จากนั้นเธอก็รับรู้ได้ มันไม่ใช่ความรู้สึกแต่เป็นความคิด เป็นเศษเสี้ยวแหลมคมของความคิด

เธอมีบางอย่างที่สำคัญมากจะต้องบอกใครบางคน

อิวานเจลินจำไม่ได้ว่าสิ่งนั้นคืออะไร แต่รู้สึกละโลกทั้งใบของเธอขึ้นอยู่กับสิ่งนั้น แค่นึกถึงมันก็ทำให้เลือดฉีดพล่าน เธอพยายามนึกว่าเรื่องที่ต้องบอกนี่คืออะไรและต้องบอกใคร เป็นไปได้ไหมว่าคนนั้นก็คืออพอลโลนี่เอง

นี่คือสาเหตุที่ความทรงจำของเธอถูกขโมยไปใช่ไหม

“ทำไมถึงมีคนพยายามพรากเราจากกัน” อิวานเจลินถาม

เธออาจถามอะไรเพิ่มเติมอีก เธออาจถามอีกครั้งว่าทั้งคู่พบกันได้อย่างไร และแต่งงานกันมานานแค่ไหนแล้ว แต่ทันใดนั้นอพอลโลก็ดูวิตกกังวลขึ้นมา

เขาแอบมองไปเหนือไหล่ของอิวานเจลินก่อนจะพูดเบาๆ ว่า “เรื่องมันซับซ้อน”

เธอมองตามสายตาของเขาไปยังประตูไม้ประหลาดที่เธอเคยขดตัวพิงอยู่สองข้างประตูมีเทวทูตนักรบสององค์ที่ทำจากหินตั้งไว้ แม้จะดูสมจริงมากกว่ารูปสลักหินทั่วไปก็ตาม ปีกของพวกเขากางออกและเป็นเลือดแห้งกรัง ภาพนี้ทำให้เธอรู้สึกเจ็บแปลบในอกขึ้นมาอีกครั้ง ราวกับร่างกายยังคงจดจำได้แม้สมองจะลืมเลือนไปแล้ว

“คุณรู้ไหมคะว่าเกิดอะไรขึ้นที่นี่” เธอถาม

ช่วงเลี้ยววินาทีนั้นมีบางอย่างพาดผ่านใบหน้าของอพอลโลที่เกือบเหมือนความรู้สึกผิด แต่มันอาจเป็นแค่ความเศร้าก็ได้ “ฉันสัญญาว่าจะตอบคำถามทุกข้อของเธอ แต่ตอนนี้เราต้องไปจากที่นี่ เราต้องไปก่อนที่จะจะกลับมา”

“เขาคือใคร”

“ว้ายร้ายที่ลบความทรงจำทั้งหมดของเธอ” อพอลโลจับมืออิวานเจลินแล้วโอบเธอไว้อย่างมั่นคงขณะรีบพาเธอออกจากห้องที่มีประตูกับเทวทูตนักรบ

แสงอ่อนจางยามสายส่องชั้นวางม้วนอักษรที่ผูกด้วยโบและฟู่ ดูเหมือนพวกเธออยู่ในห้องสมุดโบราณสักแห่ง แต่ยิ่งเดินก็ยิ่งพบว่าหนังสือดูใหม่ขึ้นเรื่อยๆ

พื้นเปลี่ยนจากหินอมฟูนเป็นหินอ่อนวาววับ เพดานก็สูงขึ้นทุกที แสงก็สว่างมากขึ้น ม้วนอักษรเปลี่ยนเป็นหนังสือปกหนัง อิวานเจลินพยายามมองหาบางอย่าง

ที่คุ้นตาท่ามกลางแสงสว่างยามสาย อะไรก็ได้ที่อาจทำให้เธอนึกออก สมอของเธอ
ปลอดภัยขึ้นบ้างแล้ว แต่ก็ยังไม่เจออะไรที่คุ้นเคย

เธออยู่ที่อื่นอย่างแน่นอน และดูเหมือนอยู่มานานพอจะได้เจอทั้งพระเอก
กับตัวร้าย แถมเธอยังติดอยู่ในสงครามระหว่างพวกเขาอีกต่างหาก

“เขาเป็นใครคะ” เธอจี้ถาม “คนที่ขโมยความทรงจำของฉันไป”

ผีเท้าของอพอลโลเซจก จากนั้นก็ก้าวเร็วยิ่งกว่าเดิม “ฉันสัญญาว่าจะบอก
เธอทุกอย่าง แต่เราควรออกไปจากที่นี่...”

“โอ๊ย ตายจริง!” ใครบางคนอุทาน

อิวานเจลินหันไปเห็นผู้หญิงคนหนึ่งในชุดยาวสีขาวยืนอยู่ระหว่างชั้น
หนังสือ ผู้หญิงคนนี้ซึ่งอิวานเจลินคิดว่าน่าจะเป็นบรรณารักษ์ยกมือขึ้นปิดปากขณะ
จ้องมองมา สีหน้าของหล่อนดูอึ้ง ตาเบิกกว้างและจับจ้องอพอลโลค้างอยู่อย่างนั้น

บรรณารักษ์อีกคนก้าวตามมา คนนี้อ้าปากค้างแล้วเป็นลมไปทันทีจน
ตั้งหนังสือในมือหล่นลงบนพื้น ขณะนั้นเองบรรณารักษ์คนแรกก็อุทานว่า “นี่คือ
ปาฏิหาริย์”

มีบรรณารักษ์และนักปราชญ์เดินเข้ามาสมทบอีก ทุกคนต่างร้องอุทาน
ในลักษณะที่คล้ายคลึงกัน

อิวานเจลินขดตัวเข้าหาอพอลโลขณะคนเหล่านั้นเข้ามาล้อมพวกเขาไว้
อย่างรวดเร็ว ตอนแรกก็มีบรรณารักษ์ ตามด้วยคนรับใช้และข้าราชการ สดุดี
ทหารองครักษ์อึกกว้างในชุดเกราะวาววับก็รีบรุดมาถึง พวกเขาต้องโดนดึงดูด
ด้วยเสียงอึกทึกกรึกโครมอย่างแน่นอน

ห้องที่พวกเขาอยู่สูงอย่างน้อยสี่ชั้น แต่ทันใดนั้นมันกลับให้ความรู้สึกเล็ก
และคับแคบจนหายใจไม่ออกเมื่อคนแปลกหน้าเขามารุมล้อมพวกเขามากขึ้นทุกที

“พระองค์กลับมาแล้ว...”

“พระองค์ยังอยู่...”

“นี่คือปาฏิหาริย์” ทุกคนย่ำ น้ำเสียงเปลี่ยนเป็นเคารพยำเกรงขณะน้ำตา
เริ่มไหลลงมาอาบแก้ม

อิวานเจลินไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น เธอรู้สึกราวกับกำลังเป็นพยานรับรู้สิ่งที่มักเกิดขึ้นในโบสถ์ เป็นไปได้ไหมว่าเธอแต่งงานกับนักบุญเข้าแล้ว

เมื่อเงยหน้าขึ้นมองอพอลโล เธอก็พยายามนึกถึงนามสกุลของเขา *อะคาเดียน* เขาบอกเธออย่างนั้น เธอจำเรื่องเกี่ยวกับอพอลโล อะคาเดียนไม่ได้ แม้แต่เรื่องเดียว แต่ก็ชัดเจนว่าต้องมีเรื่องราวอยู่แน่ ตอนที่เธอเจอเขาก็เคยคิดว่าเขาคงเป็นวีรบุรุษอะไรสักอย่าง แต่ฝูงชนพวกนี้มองเขาราวกับเขาเป็นอะไรที่มากกว่านั้น

“คุณเป็นใครกันแน่” อิวานเจลินกระซิบ

อพอลโลยกมือเธอขึ้นแตะริมฝีปากแล้วกดจุ่มพิตที่ข้อนิ้วจนทำให้เธอสะท้อน “ฉันเป็นคนที่จะไม่มีวันปล่อยให้ใครทำร้ายเธอได้อีก”

คนที่อยู่ใกล้เคียงสองสามคนพากันถอนใจเมื่อได้ยินคำพูดนี้

จากนั้นอพอลโลก็ยกมือข้างที่วางขึ้นหันไปทางฝูงชนที่กำลังส่งเสียงอื้ออึง เป็นสัญญาณสากลที่แปลว่า *เงียบ*

พวกที่รวมตัวกันอยู่พากันเงียบทันที บางคนถึงขั้นลงไปคุกเข่าด้วยซ้ำ

แปลกพิลึกที่เห็นคนมากมายหุบปากได้รวดเร็วขนาดนี้ พวกเขาดูเหมือนไม่กล้าหายใจด้วยซ้ำขณะเสียงของอพอลโลดังก้องกังวานเหนือศีรษะ

“เราเห็นแล้วว่าพวกท่านบางคนยังไม่อยากเชื่อสายตาตัวเอง แต่สิ่งที่ท่านเห็นคือเรื่องจริง เรายังมีชีวิตอยู่ เมื่อพวกท่านออกจากห้องนี้ก็ขอให้บอกทุกคนว่าเห็นเจ้าชายอพอลโลผู้สิ้นลมไปแล้วบุกผ่านรกจนกลับมาได้อีกครั้ง”

เจ้าชาย อิวานเจลินแทบไม่มีเวลาประมวลผลคำพูดนี้และทุกสิ่งทุกอย่างที่มาพร้อมกับมัน เพราะเกือบทันทีที่อพอลโลพูดจบก็ปล่อยมืออิวานเจลิน แล้วถอดเสื้อเข้ารูปผ้ากำมะหยี่ออกอย่างรวดเร็ว ตามด้วยเสื้อลินินตัวใน

หลายคนที่มารวมตัวกันอยู่หายใจเฮือก รวมถึงอิวานเจลินด้วย

อกของอพอลโลสมบุรณแบบ เรียบเนียนและเต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อ อีกทั้งเหนือหัวใจยังมีรอยสักสีสดรูปดาบสองเล่มดัดเป็นรูปหัวใจและมีชื่อหนึ่งอยู่ตรงกลาง *อิวานเจลิน*

ก่อนหน้านั้น ทุกสิ่งทุกอย่างให้ความรู้สึกเหมือนความเพ้อฝันเพราะพิษไข้
อยู่บ้าง แต่ชื่อของเธอบนนอกของอพอลโลให้ความรู้สึกมั่นคงถาวรในแบบที่ถ้อยคำ
ทำไม่ได้ คนผู้นี้ไม่ใช่คนแปลกหน้า คนผู้นี้รู้จักเธอดีพอจะสักชื่อเธอไว้เหนือหัวใจ

จากนั้นอพอลโลก็หันหลัง เผยให้เห็นอีกภาพที่ไม่ได้ทำให้เธอตื่นตระหนก
แค่คนเดียว ทุกคนพากันตกตะลึงไปหมด แผ่นหลังกว้างอันสง่างาม ภาควงศ์ และ
เหยียดตรงของอพอลโลเต็มไปด้วยรอยแผลเป็นร้ายแรงเหมือนใยแมงมุม

“แผลเหล่านี้คือราคาที่เรากำลังจ่ายเพื่อให้ได้กลับมา!” อพอลโลร้อง “เมื่อ
เราบอกว่าต้องบุกผ่านรกนั้น เราพูดความจริง แต่เราต้องกลับมาเพื่อแก้ไขสิ่ง
ผิดพลาดที่เกิดขึ้นตอนเราไม่อยู่ เรารู้ว่าหลายคนเชื่อว่าผู้ที่สังหารเราคือพระอนุชา
ของเรา ไทเบเรียส แต่นั่นไม่ใช่ความจริง”

เสียงกระซิบด้วยความตระหนกตกใจดังฝ่าไปในฝูงชน

“เราโดนวางยาพิษโดยชายคนหนึ่งที่เราเคยคิดว่าเป็นสหาย” อพอลโล
คำราม “ลอร์ดแจ็กส์คือผู้สังหารเรา จากนั้นเขายังขโมยความทรงจำไปจาก
อิวานเจลินผู้เป็นพระชายาของเราด้วย เราจะไม่หยุดพักจนกว่าจะเจอตัวแจ็กส์
และให้เขาชดใช้ความผิดทั้งหมดนี้ด้วยชีวิต!”

อิวานาเจดีน

เสียงพูดดังก้องสะท้อนจากผนังชั้นหนังสือยาวเหยียดขณะผู้คนในห้องสมุดแห่งนี้
ส่งเสียงอื้ออึง ทหารองครักษ์ในชุดเกราะสาบานว่าจะหาตัวลอร์ดแจ็กส์ผู้เป็น
อาชญากรให้ได้ ส่วนข้าราชการผู้แต่งกายภูมิฐานและนักปราชญ์ในชุดคลุมยาว
ก็ยิงคำถามใส่ราวกับหาธนู

“พระองค์ฟื้นขึ้นมาตั้งแต่เมื่อใด ฝ่าบาท”

“พระองค์กลับมาจากนรกได้อย่างไร เจ้าชาย”

“เหตุใดลอร์ดแจ็กส์ถึงขโมยความทรงจำของพระองค์ไป” คำถามนี้มาจาก
ข้าราชการอาวุโสที่ยืนตรงใส่ิวานาเจดีน แคมเขายังหรีดจ้องมองมาอย่างจับผิด
ด้วย

“พอได้แล้ว” อพอลโลพูดขัด “เราไม่ได้บอกเล่าถึงประสบการณ์อันเลวร้าย
ที่พระชายาของเราต้องเผชิญเพื่อให้พวกท่านเล่นงานเธอด้วยคำถามที่เธอไม่รู้
วิธีตอบ เราแบ่งปันข้อมูลเหล่านี้เพราะอยากเจอตัวลอร์ดแจ็กส์ ไม่ว่าจะเป็นหรือ
ตาย แม้ตอนนี้เราอยากให้เขาตายมากกว่าก็ตาม”

“พวกเราจะไม่ทำให้พระองค์ผิดหวัง!” เหล่าทหารองครักษ์ตะโกน

คำประกาศมากมายเกี่ยวกับความยุติธรรมและแจ็กส์ตั้งสะท้อนก้องไปตามชั้นหนังสือในห้องสมุดโบราณแห่งนี้ และจุ่มเข้าไปในความคิดของอิวานเจลินอย่างจัง ทันใดนั้นเธอก็รู้สึกทุกอย่างช่างมากเกินไป ทั้งเสียง ทั้งคำถาม ทั้งใบหน้ามากมายที่ไม่คุ้นเคย ทั้งเรื่องเล่าของอพอลโลเกี่ยวกับการไปเยือนนรก

มีเสียงพูดคุ้ยจ๊อกแจ้ก แต่ถ้อยคำเหล่านั้นกลายเป็นเสียงก้องกังวานในหูของเธอ

อิวานเจลินอยากเกาะเกี่ยวอพอลโลไว้ คนผู้นี้เป็นหลักยึดเพียงหนึ่งเดียวของเธอในโลกใหม่ใบนี้ แต่อพอลโลยังเป็นเจ้าชายผู้ทรงอำนาจด้วย ซึ่งก็ทำให้พระองค์เป็นพวกเดียวกับเธอน้อยลงและเป็นพวกเดียวกับคนอื่นมากขึ้น เธอไม่กลัวจนใจพระองค์ด้วยการตั้งคำถามเพิ่มแม้จะยังข้องใจอยู่มากมายก็ตาม เธอไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตัวเองอยู่ที่ไหน

จากตรงที่เธอยืนอยู่ อิวานเจลินเห็นที่นั่งริมหน้าต่างรูปไข่ได้ซุ่มชั้นหนังสือตัวหน้าต่างเป็นกระจุกสีฟ้าอ่อนละมุน ด้านนอกคือต้นสนสีเขียวที่โตเต็มที่และสูงเท่าหอคอย ตัวต้นไม้ปกคลุมด้วยหิมะหลายชั้นเหมือนภาพวาด วาเลนดาแทบไม่เคยมีหิมะตกและถึงจะตกก็ไม่เคยตกหนาขนาดนี้ ราวกับโลกกลายเป็นเค้กและหิมะก็คือน้ำตาลแต่งหน้าเค้กหนานุ่ม

การแต่งกายของคนที่นี่ก็แตกต่างอย่างที่เราเคยสังเกตเห็นแล้ว ทหารองครักษ์ดูเหมือนอัศวินจากนิทานเก่าแก่ ส่วนข้าราชการก็สวมชุดที่เป็นทางการคล้ายของอพอลโล พวกผู้ชายสวมเสื้อเข้ารูปในขณะที่พวกผู้หญิงสวมชุดกระโปรงผ้ากำมะหยี่หรูหราที่มีคอเสื้อแบบเปิดไหล่ และช่วงเอวต่ำตกแต่งด้วยเข็มขัดผ้าทอหรือสายไข่มุก

อิวานเจลินไม่เคยเห็นใครแต่งตัวแบบนี้มาก่อน แต่เธอเคยได้ยินเรื่องเล่าแม่ของเธอเกิดในแดนเหนือแสนสง่า และเคยเล่านิทานเกี่ยวกับดินแดนแห่งนี้ให้เธอฟังนับครั้งไม่ถ้วน เป็นเทพนิยายที่ทำให้แดนเหนือดูเหมือนสถานที่เปี่ยมมนตราที่สุดในโลก

น่าเสียดายที่ตอนนี้อิวานเจลินไม่ได้รู้สึกถึงมนตราใดๆ เลย

อพอลโลสบตาเธอในตอนนั้นเองแล้วหันหน้าจากฝูงชนรอบตัวที่เริ่มเบาบางลงแล้ว ดูเหมือนผู้คนพากันจากไปเพื่อกระจายข่าวว่าเจ้าชายอพอลโลฟื้นคืนจากความตาย ก็ทำไมพวกเขาถึงจะไม่ทำแบบนั้นเล่า อีวานเจลินไม่เคยได้ยินว่ามีใครตายแล้วฟื้นมาก่อน ความคิดนี้ทำให้เธอรู้สึกเหมือนว่าตัวเองช่างต่ำต้อยนักเมื่อยืนอยู่ข้างพระองค์

เหลือคนอยู่แค่ไม่กี่คน แต่อพอลโลเมินทุกคนขณะจ้องมองเข้าไปในดวงตาของอีวานเจลิน “ไม่มีอะไรที่เธอต้องหวาดกลัวเลย”

“หม่อมฉันไม่ได้กลัว” เธอโกหก

“เธอมองฉันด้วยสายตาที่เปลี่ยนไป” พระองค์ยิ้มให้เธอในตอนนั้นเอง เป็นรอยยิ้มทรงเสน่ห์มากจนเธอนึกสงสัยว่าทำไมเธอไม่รู้ตัวในทันทีว่าพระองค์เป็นใคร

“พระองค์เป็นเจ้าชาย” เธอพูดเสียงแหลม

อพอลโลยิ้มกว้างขึ้น “นั่นเป็นปัญหาหรือไง”

“ไม่ หม่อมฉัน... แค...” อีวานเจลินเกือบพูดว่าเธอไม่เคยคิดว่าตัวเองจะได้แต่งงานกับเจ้าชาย

แต่ความจริงคือเธอเคยคิด เพียงแต่จินตนาการของเธอไม่ได้เลิศหรูขนาดนี้ นี่มันไกลเกินฝันอันงดงามทั้งหมดที่เธอเคยมีเกี่ยวกับราชวงศ์ ปราสาท และสถานที่อันไกลโพ้น แต่เธอก็พร้อมยอมเสียสละทุกอย่างนี้หากมันจะช่วยให้เธอจดจำได้ว่าตัวเองมาที่นี่ได้อย่างไร ตกหลุมรักและแต่งงานกับชายผู้นี้ได้อย่างไร รวมถึงสูญเสียสิ่งที่เป็นเหมือนส่วนหนึ่งของหัวใจไปได้อย่างไร

เธอคิดได้ในตอนนั้นเอง ในเทพนิยายนั้นเวทมนตร์มีราคาของมันเสมอ ไม่มีอะไรที่ได้มาเปล่าๆ หญิงชาวบ้านผู้กลายเป็นเจ้าหญิงต้องสูญเสียบางอย่าง แลกมาเสมอ ทันใดนั้นอีวานเจลินก็นึกสงสัยว่าความทรงจำที่สูญหายไปอาจเป็นราคาที่เธอต้องจ่ายสำหรับทุกสิ่งทุกอย่างนี้

นี่เธอยอมแลกความทรงจำรวมถึงส่วนหนึ่งของหัวใจเพื่อให้ได้อยู่กับอพอลโลงั้นหรือ เธอโง่เขลาขนาดนั้นเชียวหรือ

รอยยิ้มของอพอลโลอ่อนโยนยิ่งกว่าเดิม เปลี่ยนจากหยอกเย้าเป็นให้ความ

มันใจ เมื่อพระองค์พูดก็ใช้น้ำเสียงที่นุ่มนวลมากขึ้นด้วย รวากับรู้ว่าเธอกำลังรู้สึกอย่างไร หรือบางทีพระองค์อาจรู้จักเธอดี แม้เธอจะไม่รู้จักพระองค์เลยก็ตาม อย่างไรก็ตามเสียพระองค์ก็สักชื่อของเธอไว้เหนือหัวใจแหละนะ

“ทุกอย่างจะผ่านไปด้วยดี” พระองค์พูดด้วยเสียงเบาแต่หนักแน่น “ฉันรู้ว่ามันมีสิ่งที่ต้องรับรู้มากขึ้นไป ฉันไม่อยากแยกจากเธอเลย แต่มีบางสิ่งที่ต้องไปจัดการ และในขณะที่ฉันทำแบบนั้น องค์รักษ์ของฉันก็จะพาเธอไปส่งที่ห้องพัก แต่ฉันจะพยายามไม่ปล่อยให้เธออยู่ลำพังนานนัก ขอให้เชื่อมั่นว่าไม่มีอะไรสำคัญสำหรับฉันมากไปกว่าเธอ”

อพอลโลประทับจุมพิตที่มือของเธออีกครั้ง แล้วมองดูเธออีกรอบก่อนเดินจากไปโดยมีองค์รักษ์คนสนิทเดินตามหลัง

อิวานเจลินยืนอยู่ตรงนั้นด้วยความรู้สึกโดดเดี่ยวอย่างฉับพลันและสับสน ด้วยคำถามที่มากกว่าคำตอบ ถ้าอพอลโลเพิ่งฟื้นจากความตายแล้วพระองค์รู้ได้อย่างไรว่าเกิดอะไรขึ้นกับเธอ บางทีพระองค์อาจเข้าใจผิดเกี่ยวกับเรื่องที่ว่า ลอร์ดแจ็กส์ผู้นี้ขโมยความทรงจำของเธอไป อิวานเจลินอาจคิดถูกแล้วเรื่องที่เธอยอมแลกเปลี่ยนอย่างไร้เงา มันทำให้เธอนึกสงสัยว่ายังมีทางแลกเปลี่ยนกลับคืนได้หรือไม่

คำถามนี้หลอกลอนเธอขณะเดินตามทหารองครักษ์ที่อพอลโลมอบให้ไปในปราสาท พวกเขาไม่ค่อยพูดแต่ก็บอกอิวานเจลินว่าปราสาทของอพอลโลชื่อ โกงหมาป่า มันสร้างขึ้นโดยราชาองค์แรกของแดนเหนือแสนสง่าซึ่งก็คือวุลฟริก วาเลอร์ผู้โด่งดัง เรื่องนี้ทำให้เธอนึกถึงเรื่องเล่าจากแดนเหนือทั้งหมดของแม่

เมื่อเปรียบเทียบกับบ้านเกิดของเธอ แดนเหนือให้ความรู้สึกเก่าแก่เหลือเชื่อ รวากับหินทุกก้อนได้ทำของเธอซ่อนความลับของยุคสมัยที่ผ่านพ้นไปเอาไว้

โถงทางเดินแห่งหนึ่งมีประติมากรรมและทุกบานก็มีมือจับหุรรวอย่างยิ่ง อันหนึ่งเป็นรูปทรงเหมือนมังกรน้อย อีกอันดูเหมือนปีกแพร์ แล้วก็มียันที่เป็นหัวหมาป่าสวมมงกุฎดอกไม้แสนสวยด้วย พวกนี้คือมือจับประตูประเภทที่จะยั่วเธอให้ติ่งมัน และทำให้เธอนึกสงสัยว่าพวกมันอาจมีชีวิตขึ้นมาได้ เหมือนกระดิ่งที่เคย

ห้อยอยู่หน้าประตูร้านขายสินค้าแปลกของพ่อ

เพียงคิดถึงเรื่องนั้น ความโศกเศร้าก็เสียดแทงหัวใจอิวานเจลิน ไม่ใช่แค่กระดิ่ง แต่รวมถึงร้านค้า พ่อแม่ และทุกสิ่งที่เขาสูญเสียไปด้วย มันเป็นกระแสคลื่นชวนวิงเวียนที่ซัดใส่เธออย่างฉับพลัน จนไม่รู้ตัวว่าหยุดเดินจนกระทั่งองค์กรกซ์ผู้ไว้หนวดสีทองแดงดกหนาโน้มตัวเข้ามาใกล้แล้วพูดว่า “พระองค์ไม่เป็นอะไรใช่ไหมฝ่าบาท พระองค์ต้องการให้พวกเราอุ้มพระองค์ไปหรือไม่”

“โอ๊ะ ไม่ต้องหรอก” อิวานเจลินพูดพลางนึกตกใจขึ้นมาทันที “ฉันยังเดินต่อเองได้ ก็แค่... ทั้งหมดนี้มันมากเกินไป ไหว นี่คือโง่งมเดินอะไรหรือ”

“นี่คือปิกติกวาเลอร์ คนส่วนใหญ่คิดว่าที่นี่คือห้องพักของเจ้าชายและเจ้าหญิงแห่งราชวงศ์วาเลอร์ แม้ไม่มีใครรู้แน่ชัดก็ตาม ประตูละลานี่ปิดตายมาตั้งแต่พวกเขาสิ้นพระชนม์”

แต่เจ้าเปิดเราได้

เสียงประหลาดเหมือนดังมาจากประตูบานหนึ่ง อิวานเจลินมองไปทางองค์กรกซ์แต่ละคน แต่ดูเหมือนไม่มีใครได้ยินเสียงนี้ ดังนั้นเธอจึงแสร้งทำเป็นไม่ได้ยินด้วย อิวานเจลินตกอยู่ในสถานการณ์ลำบากอยู่แล้ว จึงไม่จำเป็นต้องทำอะไรต่ออะไรอย่างแย่งลงไปอีกด้วยการพูดว่าได้ยินเสียงดังมาจากวัดลูว์ชีวิต

โชคดียที่มันไม่ได้เกิดขึ้นอีก เมื่อองค์กรกซ์หยุดเดินในที่สุดหน้าประตูบานคู่หรรหว่า ที่จับประตูประดับอัญมณีก็เปล่งประกายแต่ไม่ได้พูดอะไร มีเพียงเสียงพรีบแผ่วเบาตอนที่ประตูเปิดเข้าไปเจอห้องพักอลังการที่สุดเท่าที่อิวานเจลินเคยเห็นมา

ทุกอย่างงดงามมากจนเธอรู้สึกว่าการมีเสียงพิณบรรเลงและเสียงนกร้องเพลงด้วย ทุกสิ่งเปล่งประกายเป็นสีทอง และปกคลุมด้วยดอกไม้ มีกรอบลวดลายดอกฮาร์เลควินลิลลี่สีสดไสขนาบเตาผิงที่สูงสองชั้นและเกาสตาร์ไมร์ขดพันอยู่รอบเสาเตียง แม้แต่อ่างทองแดงอ่างใหญ่ที่อิวานเจลินเห็นในห้องอาบน้ำที่อยู่ติดกันก็เต็มไปด้วยดอกไม้ น้ำวันกรุ่นในนั้นเป็นสีม่วงและโรยด้วยกลีบดอกไม้สีขาวกับสีชมพูอ่อนนุ่ม

อิวานเจลินเดินไปยังห้องอาบน้ำแล้วจุ่มนิ้วลงไปใต้น้ำ ทุกอย่างสมบูรณ์แบบ

แม้แต่หญิงรับใช้เกือบหนึ่งโหลผู้เข้ามาช่วยเธออาบน้ำและแต่งตัวก็งดงาม สมบูรณ์แบบทุกคน แถมยังมีจำนวนมากจนน่าประหลาดใจด้วย พวกเธอมีเสียงพูด อ่อนหวานและมือที่อ่อนโยน ขณะช่วยเธอสวมใส่ชุดกระโปรงที่บางเบาอ่อนละมุน ราวเสียงกระซิบ

ชุดกระโปรงนี้เป็นชุดเปิดไหล่ที่สวยงามเหมือนขนม ใช้ผ้าตาข่าย สีชมพูอ่อนที่มีแขนเสื้อผ้าโปรงบางตกแต่งด้วยโบสีชมพูเข้ม โบแบบเดียวกันนี้ยัง ตกแต่งคอเสื้อต่ำของชุดก่อนจะบิดเกลียวกลายเป็นดอกกุหลาบน้อยตกแต่งช่วงอก ที่เข้ารูปตัวกระโปรงพลิ้วไหวสะบัดลงไปถึงนิ้วเท้าของอิวานเจลิน หญิงรับใช้คนหนึ่ง ช่วยให้เธอดูสมบูรณ์แบบมากขึ้นโดยถักเปียให้ผมสีโรสโกลด์ของอิวานเจลิน กล้าเป็นทรงมงกุฎ จากนั้นก็ตกแต่งมันด้วยรัดเกล้าดอกไม้สีทองอีกที

“หม่อมฉันคิดว่าพระองค์งดงามมากเพคะ ฝ่าบาท”

“ขอบใจ...”

“มาร์ทีนเพคะ” หญิงรับใช้ตอบก่อนอิวานเจลินจะร้อนรนเพราะนึกชื่อเธอ ไม่ออก “เดิมทีหม่อมฉันก็มาจากอาณาจักรเมริเดียนเช่นกัน เจ้าชายคิดว่าหม่อมฉัน น่าจะช่วยให้พระองค์ปรับตัวได้บ้าง”

“ฟังดูราวกับเจ้าชายใส่ใจมากเลยนะ”

“หม่อมฉันคิดว่าเมื่อเป็นเรื่องของพระองค์... เจ้าชายก็พยายามคิดให้ รอบคอบอย่างยิ่ง”

มาร์ทีนยิ้ม แต่คำพูดที่ชะงักไปเล็กน้อยของเธอก็ทำให้อิวานเจลินชะงักไป เช่นกัน เธอเกิดความรู้สึกว่าคนแบบพอลโลช่างดีเกินกว่าจะมีอยู่จริง เรื่องราว ทั้งหมดนี้ก็ดีขึ้นกว่าจะเป็นความจริง

เมื่ออิวานเจลินอยู่ตามลำพังและมองกระจก เธอก็เห็นเงาสะทอนของ เจ้าหญิง นี่คือการทุกอย่างที่เธอเคยปรารถนา

กระนั้นเธอก็กลับไม่รู้สึกลึกเหมือนเจ้าหญิง

เธอสัมผัสได้ถึงความเป็นเจ้าหญิง ทั้งจากชุดกระโปรง เจ้าชาย และปราสาท ทว่าเธอก็กลับรู้สึกขาดบางอย่างไป ราวกับเธอแค่แต่งตัวเป็นคนอื่นและกำลัง

สวมบทบาทที่อาจเดินจากไปได้ทุกเมื่อ เพียงแต่เธอไม่รู้ว่าจะเดินไปที่ไหน เพราะ อิวานเจลินก็ไม่ได้รู้สึกเหมือนเด็กสาวคนเดิมอีกต่อไปแล้ว เด็กสาวผู้เปี่ยมความหวัง อยู่เสมอ ผู้เชื่อมั่นในเทพนิยาย รักแรกพบ และความสุขชั่ววันจันทร์

ถ้าเธอยังเป็นเด็กสาวคนนั้น ก็คงยอมรับเรื่องราวทั้งหมดนี้ได้ง่ายขึ้น และ คงไม่อยากตั้งคำถามอะไรมากมายนัก

แต่มีบางอย่างเกิดขึ้นกับเด็กสาวคนนั้น... เกิดขึ้นกับเธอ และอิวานเจลิน ก็อดไม่ได้ที่จะคิดว่ามันมีอะไรมากกว่าแค่ความทรงจำที่หายไป

หัวใจของเธอยังเจ็บปวด รวากับมันแตกสลายจนเหลือเพียงเศษเสี้ยว แผลมคม เธอเอามือแตะตรงนั้นราวกับอยากถนอมส่วนที่เหลืออยู่ไม่ให้แตกหัก ไปมากกว่านี้ แล้วก็อีกครั้งที่เธอรู้สึกอย่างรุนแรงว่าในบรรดาสิ่งที่เธอหลงลืม ไปนั้น มีอยู่สิ่งหนึ่งที่สำคัญมากกว่าสิ่งอื่น สำคัญยิ่งกว่าอะไรทั้งหมด

มีบางเรื่องที่จำเป็นมากและเธอต้องบอกใครบางคนให้รู้ แต่ไม่ว่าเธอจะ พยายามแค่ไหนก็นึกไม่ออกว่ามันคืออะไรหรือใครคือคนที่เธอต้องบอกเรื่องนั้น

อิวานเจลิน

อิวานเจลินแทบไม่ทันสังเกตว่าดวงอาทิตย์กำลังลับขอบฟ้าและห้องเริ่มมืดลงอย่างเชื่องช้า ขณะที่เธอเดินกลับไปกลับมาบนพรมและพยายามอย่างไร้ผลที่จะนึกอะไรสักอย่างให้ได้ เธอหวังว่าเมื่อพอโลกกลับมาแล้ว พระองค์จะมอบคำตอบให้เธอได้มากขึ้น แต่เมื่อประตูห้องเปิดออกในที่สุด ผู้ที่เข้ามากลับไม่ใช่เจ้าชาย แต่เป็นหมอสูงวัยคนหนึ่งกับผู้ช่วยอายุน้อยอีกสองคน

“กระหม่อมคือหมอหลวงอาวูโส เออร์วิส สติลแกรส” หมอผู้สูงวัยกล่าว เขาเป็นชายไว้เคราสวมแว่นตาที่พาดไว้ตรงปลายจมูกแหลม “เทลมากับอีเรลเป็นผู้ช่วยของกระหม่อม” เขาชี้ไปยังอีกสองคน “เจ้าชายต้องการให้เราถามบางอย่างกับพระองค์เพื่อประเมินว่าพระองค์สูญเสียความทรงจำไปมากน้อยเพียงใด”

“พวกคุณพอจะมีวิธีเรียกคืนความทรงจำได้ไหมคะ” อิวานเจลินถาม

สติลแกรส เทลมา และอีเรลเฝ้าปากพร้อมกัน เป็นการตอบสนองที่อิวานเจลินเข้าใจว่าหมายถึง *ไม่มี* เธอไม่แปลกใจเลย ซึ่งความรู้สึกนี้ก็เยือกพอกัน อิวานเจลินเป็นคนที่มีความหวังแทบจะตลอดเวลา แต่วันนี้กลับเรียกความหวังขึ้นมาไม่ได้แม้สักหน นี่เป็นอีกครั้งที่เธอนึกสงสัยว่าเกิดอะไรขึ้นกับตัวเองกันแน่

“ทำไมพระองค์ไม่นั่งลงก่อนเล่า เจ้าหญิง” หมอหลวงสติลแกรสผายมือไปยังเก้าอี้ประดับพู่ไกล่เตาผิง ซึ่งอิวานเจลินก็ทำตามอย่างเชื่อฟัง

บรรดาหมอทั้งหลายยังคงยืนตระหง่านอยู่เหนือศีรษะเธอ ขณะที่หมอหลวงสติลแกรสตั้งคำถาม

“พระองค์อายุเท่าไร”

“ฉัน...” อิวานเจลินหยุดคิดอยู่ครู่หนึ่ง ความทรงจำช่วงท้ายๆ ที่เธอยังจำได้แม่นยำมาจากตอนอายุสิบหกปี ตอนนั้นพ่อของเธออยู่และเธอก็จำได้วางๆ ว่าพ่อยิ้มขณะเปิดลังสินค้าแปลกไปใหม่ แต่เธอก็จำได้แค่นั้น

ความทรงจำที่เหลือพร่ามัวไม่แจ่มชัด เหมือนบานกระຈกสกปรกที่สะท้อนภาพแต่ไม่เห็นรายละเอียดชัดเจน อิวานเจลินแน่ใจว่าพ่อของเธอเสียชีวิตหลังจากความทรงจำนั้นหลายเดือน แต่ก็จำรายละเอียดอะไรไม่ได้เลย เธอแค่รู้อยู่ในใจว่าพ่อจากไปแล้วและเวลาผ่านไปหลังจากนั้นไม่น้อย “ฉันเชื่อว่าตัวเองอายุสิบเจ็ดปีค่ะ”

เธอมากับอีเรลดูเหมือนกำลังจดคำตอบของเธอ ในขณะที่หมอหลวงสติลแกรสถามคำถามต่อไป “ความทรงจำแรกที่ได้เจอเจ้าชายอพอลโลคือเมื่อใด”

“วันนี้” อิวานเจลินชะงัก “พวกคุณรู้ไหมคะว่าเราพบกันเมื่อไหร่”

“กระหม่อมมาที่นี่เพื่อถาม ไม่ใช่เพื่อตอบ” สติลแกรสพูดเสียงเรียบขาดก่อนถามต่อไปว่าเธอจำเรื่องการหมั้นหมายกับอพอลโลได้หรือไม่ จางานวิวาห์ได้ไหม จำคืนที่พระองค์ลั่นลมได้หรือไม่

“ไม่”

“ไม่”

“ไม่”

มันเป็นคำตอบเดียวที่อิวานเจลินมี และทุกครั้งที่เธอพยายามถามกลับ หมอหลวงก็ปฏิเสธที่จะตอบ

เมื่อถึงช่วงหนึ่งของการถามตอบนี้ สุภาพบุรุษหน้าใหม่ก็เข้ามาในห้อง อิวานเจลินไม่เห็นตอนที่เขาเข้ามาด้วยซ้ำ แต่ทันใดนั้นเขาก็มาอยู่ตรงนี้แล้วและยืน